Ч. 59. Неділя 28 (15) марта 1909. Рік XIX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї.
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З ради державної. — Справа сербска.

Поставлений правительством новий закон про пошести худоби містив цілий ряд постанов, котрі в огляду на інтереси галицкого селяньства були дуже прикрі. Против тих некористних постанов виступили рускі і польскі посли і розвинули против закона про пошесть спільну акцию та установили спільний комітет з 6 членів, котрий мав займати ся переговорами з правительством в справі домаганих змін. Той комітет — доносить „N. fr. Presse“ — зажадав від п. президента міністрів зміни карних постанов закона про пошести худоби, бо они в проекті правительства неможливі до принятя. Бар. Бінерт приобіцяв послам, що підопре всі резолюциї, які они поставлять при специяльній дебатї над дотичним проектом закона. Відтак звернув ся комітет до п. міністра судівництва і просив его, щоби карна компетенция закона про пошесть худоби не припадала полїтичним властям (староствам), але судам. Супротив сего заявив п. міністер, що не може приняти такої пропозициї, бо цілий закон належить до обсягу діяльности полїтичної власти, а по друге суди вже тепер так перетяжені, що звалювати на них нові аґенди не можливо. — При специяльній дебатї в середу ставили поодинокі поправки до закона пп. Лукашевич, Петрицкий, Старух, Цеглиньский, Е. Левицкий, Остапчук і инші.

На вчерашнім засіданю в часї дискусиї над тим законом постановлено на внесенє п. Котляржа перервати засїданє, аби порозуміти ся над злагодженем карних постанов закона. По перерві серед дальшої дискусиї п. Петрицкий порушив справу відшкодованя і вніс, аби виплата відшкодованя послїдувала найдальше до одного місяця. Внесенє принято. В дискусиї над карними постановами п. Бялий вніс зниженє виміру кар грошевих, взглядно арешту. — П. Среднявский поставив резолюцию в справі закона управильняючого винагороду ветеринарів за позаурядову службу. Виступив против перетяженя громад статистичними виказами що до скількости худоби. Ті викази і так маловартні. Вистане виготовленє їх в пограничних громадах. П. Олесницкий виступив против того, аби новим законом розширювано компетенцию полїтичних властий і вніс поправки, аби заключені в параґрафах того закона провини віддати судам. П. Міністер судівництва Гогенбурґер признав, що вимір кар есть досить високий, але тут був намір показати заграници, що поліцийно-ветеринарийні постанови в Австриї будуть бережені. Однако супротив бажань галицких послів годить ся на зниженє деяких кар. По переведеній дискусиї принято цілий закон в другім і третім читаню. Резолюцию о утворенє висшої школи ветеринарийної з ческим язиком викладовим і такої школи з руским язиком викладовим у Львові приділено буджетовій комісиї. — Дальше ухвалила палата закон, даючий правительству повновласть до заключуваня торговельно-полїтичних договорів в часї парляментарних ферий.

При кінци засїданя приступлено до нарад над наглячим внесенем пп. Адлера, Дашиньского, Немеца, Тіттоні'ого і тов. о візванє правительства, аби дальше ділало в мирнім дусї. По промові внескодавця пос. Адлера, забрав слово п. президент міністрів бар. Бінерт і сказав: Не потреба було того зазиву. (Гучні оплески). Можу зложити рішуче запевненє, що всї рішаючі чинники монархії без перерви були і суть діяльні в цїли удержаня мира. Не треба менї окремо підчеркувати нашої сердечної любови мира. Наше становище в сербскій справі есть одною великою демонстрацием в користь мира. Австро-Угорщина добре розважила свої

---

3)

Моряк упав з покладу.

З російского — К. Станюковича.

4.

Прошка спав під човном на покладї солодким сном, а на его лици видко було глуповатий усьміх Сильне копненє ногою збудило его. Він хотів вже посунути ся дальше під човно від того непрошеного дотику, коли новий удар поучив его, що его потребують і він мусить покинути своє тепле гнїздо.

Висунув ся з під човна, встав і глянув тупим поглядом в злістне лице Ігнатова, немов би дожидав нових побоїв.

— Ходи! — сказав Ігнатов, ледви здержуючи свою охоту, аби его сейчас не побити.

Прошка пійшов за Ігнатовом послушно, почуваючи ся до вини як пес, повільними, лїнивими кроками, колишучись як качка. Він мав звиш трицять лїт, але збудований, вялий і неповоротний, як кравець, з надмірно довгим туловищем на коротких, кривих ногах. (Заки став моряком, був він дійстно кравцем в якімсь дворі на селї). Єго набрякле, нездорової краски лице, з широким, плоским носом і великими, далеко відстаючими ушима, що виступали з під шапки, виглядало марно і немов пережите. Єго малї, без блеску, сірі очи глядїли з під білявих, рідких бров з видом тої покірної рівнодушности, яка знаменує битих людий; однако разом з тим лежало щось хитрого в них. В цілій его неповоротнїй постати не видко було нічого з моряцкої дисциплїни. Всьо на нїм було незугарне і висїло як мішок—словом,стать Прошки була зовсім непринадна.

Коли Прошка вступив зараз за Ігнатовом в кружок, умовкли всї розмови. Моряки ще більше стиснули ся і всїх погляди задержали ся на злодію.

На початок переслуханя ударив Ігнатов Прошку з цілої сили в лице.

Удар був несподіваний. Прошка трохи захитав ся і мовчки приймив удар, тілько его лице стало ще тупійше і більше налякане.

— Атже випитай его насамперед, як належить ся, до битя маєш ще час, він тобі не утїкне — сказав Лаврентич гнївно.

— То лиш на задаток злодієви — замітив Ігнатов і обертаючи ся до Прошки, сказав: — Признай ся, злодію, чи ти украв у мене гроші?

При тих словах тупе лице Прошки набрало нагле інтелїґентного вигляду. Він очивидячки зрозумів цілу вагу обжалованя, кинув наляканий погляд на дуже поважні, грізні лиця моряків і нагле блїднїючи, поник головою. Страх змінив черти его лиця. Та нагла зміна укріпила ще моряків в їх підозріню. Прошка мовчав, спустивши очи до землї.

— Де гроші? Де ти їх сховав? Скажи лиш! — питав Ігнатов дальше.

— Я твоїх гроший не брав! — відповів Прошка тихо.

Ігнатов попав в лють.

— Я убю тебе, коли не віддаш гроший добровільно! — сказав він так поважно і грізно, що Прошка аж назад подав ся.

Грізні голоси почули ся и з других сторін.

— Проси радше о прощенє, ти худобо!

— Не будь упертий, Прошка! Віддай радше добровільно.

Прошка побачив, що всї були против него. Підняв голову, здоймив шапку і обертаючи ся довкола, крикнув як безнадійно пропащий, що хапає ся стебла: — Братя! Як один Бог на небі! Присягаю вам! Нехай мене тут грім убє!.. Робіть зі мною, що хочете, я гроший не брав!

Слова Прошки захитали деяких в підозріню. Але Ігнатов не допустив, аби враженє ділало за сильно і почав скоро говорити: — Не бреши, ти підле сотворінє!.. Не взивай лиш Господа Бога! Тодї ти також випирав ся, як витягнув з кишенї Кузьминови франка, пригадуєш собі?.. А як украв Левантиєви сорочку чи не присягав ти також, що? Ти безвстиднику — для тебе присягнути, тілько що плюнути!

Прошка знов опустив голову.

— Скажи радше скоро правду! Скажи, де мої гроші? Чи я не бачив, як ти туди крутив ся? Скажи, безличний злодію, чого ти вертїв ся по покладї? — напирав на него Ігнатов

— Я так собі ходив.

— Так собі ходив? Ей, Прошка, не доводи мене до скажености. Скажи правду!

Але Прошка мовчав.

Тодї Ігнатов, немов би хотів ужити по-

претенсиї, з якими виступила. Хто схоче розслідити повстане цілої справи сербскої від першого початку, пересьвідчить ся, що нїколи, рішучо нїколи, не нарушено найменшого права Сербії.

З непохитним довірєм в наші сили, не даючи ся звести на манївці і незмінні супротив всяких подій, ми задержали спокій і показали як найдальше їдучу терпеливість. Терпеливість будь що будь має свої природні границї, у нас, як і в кождій державі, з огляду на її повагу і безпечність обшару.

Зробимо все, аби народам Австриї заховати дорогоцїнне благословенє мира. Однако коли би супротив наших бажань настало то, чого хочемо всї уникнути, коли би настала конечність відкликнути ся до патриотизму народів Австриї, то правительство пересьвідчене, що той поклик в тій Високій палатї найде голосний і одушевлений відгомін. (Оплески).

По короткій дискусиї ухвалено внесенє враз з додатком п. Ебенгоха, аби правительство дїлало в інтересї мира, о скілько на то позваляє честь вітчини.

На тім закінчено засїданє і палата збере ся аж по сьвятах.

Новинки.

Львів, дня 27-го марта 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував гр. к. парохів і деканів: О. Петра Левицкого в Яворові, о. Василя Левицкого в Сокали і о. Тадія Скородиньского в Трускавци крилошанами гр. кат. капітули в Перемишли.

— **Новий уряд почтовий** входить в житє з днем 1 цьвітня в Делїєві з урядовою назвою „Делїїв". Той уряд лучить ся з почтовою сїтию пішою почтою до ц. к. уряду почтового у Водниках. Місцевий округ доручень того уряду творить громада і двірский обшар Делїїв а замісцевій громади Лани і Тумир та двірский обшар Тумир.

— **Із Старого Самбора.** Дня 30 с. м. о год. 2 з полудня відбудуть ся загальні збори старосамбірскої філії „Просвіти" у власнім домі в Ст. Самборі з такою програмою: 1) Звіт уступаючого видїлу; — 2) вибір нового врдїлу; — 3) вписи членів; — 4) внесеня членів.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля „Яд Харузім". Початок точно о 7 год. вечером). Білети продає раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

В недїлю, 27 с. м. по пол. о год. 3 по знижених цїнах „Маруся Богуславка", істор. карт. в 5 діях зі співами М. Старицкого.

Вечер о $7\frac{1}{2}$ „20 днїв тюрми", фарса.

Ві второк, 30 с. м. „Панна штукарка", жарт в 3 діях А. Володського.

В середу 31 с. м. „Жидівка", опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В четвер, 1 цьвітня „Марійка", ческий народний образ зі співами в 5 діях Александра і В. Мрштіка.

Театр остає у Львові лиш до 8 цьвітня.

— **Дрібні вісти.** В Снятинщинї ширить ся пятнистий тиф. Найсильнїйше виступає в Тростянци, де занедужало на ту хоробу 40 людий. — В Горлицях — як доносено до краківскої поліциї — доконано великої крадежі, доходачої до 100.000 К; вкрадено готівку, цінні папери і всїлякі дорогоцінности. — В Москві викрито у купців, що торгують старими річами, 20.000 пар чобіт і тількож сорочок, походячих з крадежі у войскових магазинах у Варшаві. Не дивниця, що Росия не може вести війни; голе і босо войско чей не може їти на війну. — Розправа против Мир. Січиньского назначена на день 1 цьвітня перед львівским судом присяжних. — П. С. Бараньска, власт. більш. посїлости в Радловичах, згубила брилянтовий дармовісик від ковтка вартости 2000 К і обіцює знахідникови щедру нагороду. — В Тернополи застрілив ся Ст. Пельц, 19 лїтний студент III р. учит. семінариї. — В Сокали арештовано російского дезертира Конс. Жоликова, підозрілого о убитє Штофів у Львові.

— **Менонїти або анабаптисти в Галичині** утворили окрему віроісповідну громаду під назвою „Менонїтска громада Керниця Львів". Менонїти то християньска секта, котра прибрала свою назву від сьвященика Менно Сімонс, котрий в 1535 р. виступив з католицкої церкви і прилучив ся до секти яка була вже давно перед ним, а звала ся сектою анабаптистів або новохрещенців, котрі не уважали хрест немовлят за важний і длятого старших, котрі вже прийшли до повної сьвідомости хрестили на ново. Менонїти були первістно в Нідерляндах, а звідси розійшли ся і по цїлій Німеччинї. Галицкі Менонїти, то зайшлі до Галичини Нїмцї, котрі тепер утворили самостійну віроісповідну громаду і одержали вже від Мінїстерства віроісповідань і просьвіти призволе е до того і затвердженє статутів нової громади.

Нова ся громада віроісповідна числить 173 членів. Єї старшина громадска складає ся з 5 членів, а предсїдателем громади есть п. Іван Міллер, властитель більшої посїлости в Блищиводах, жовківского повіта, а проповідником п. Генрих Павль у Львові. Обшар тої громади обнимає село Керницю в городецкім повітї, а відтак і цїлу Галичину, а осїдком церковної громади есть Львів; від того й назва „Керниця Львів".

Додати тут потреба, що Менонїти надають імена своїм дїтем зараз по народженю, але хрестять аж тоді, коли они вже прийдуть до повного розуму. Хрест зараз по народженю уважають за неважний і длятого тих людий, котрі би з якогось иншого християньского віроісповіданя хотїли перейти на менонїтизм, хрестять на ново; від того, як вже сказано, і назва їх новохрещенцї або анабаптисти. Менонїти суть рішучими противниками війни, котру уважають за великий гріх, за убиванє ближнїх і длятого не хотять служити при войску. Давнїйшими часами їх навіть не брали до войска, але за то мусїли они займати ся всїлякими доставами для армії. Менонїти не хотять також складати присяги, бо уважають єї за гріх, за надуживанє імени Божого. Длятого наші суди не відбирають від них присяги, замість котрої они подають лиш руку і дають горожаньске слово чести (Mannenwert). Їх устрій церковний есть на взорець первістної християньскої церкви; они мають епископів, старшину церковну і учителїв, котрі не дістають нїякої платнї. Нїмецкі Менонїти хр стять своїх ісповідників в домах молитви, а анґлїйскі в рїцї, бо сьв. Іван хрестив прецї Ісуса Христа також в рїцї.

— **Страшний вчинок божевільного.** Про страшну сцену доносять з місцевости Санта Марія Капуа Ветере в провінциї Казерта в Італії. Тамошний купець Паскаль Абате вийшов ві второк на балькон свого дому і зачав звідтам промавляти до своїх горожан порушаючи всїлякі парляментарні і релігійні справи. Людий збігло ся дуже богато, а що змірковали зараз, що мають дїло з чоловіком есповна розуму, зачали з жартів плескати в долонї, чим его ще більше роздразнили. Божевільний вхопив тодї свого наймолодшого синка за волосе, а держачи его так у воздусї за бальконом

слїдного способу, змінив нагле голос. Він вже тепер не грозив, а просив лиш Прошку приязним, майже просячим голосом, аби віддав єму гроші.

— Слухай, нічого тобі не стане ся... Віддай менї лиш гроші... Ти їх лиш пропєш, а я маю родину... Віддай менї! — сказав майже благаючо.

— Обшукайте мене... Я твоїх гроший не брав!

— Не брав, ти проклятий псе? Ти не брав? — крикнув Ігнатов з блїдим від лютости лицем — не брав? — І з тими словами кинув ся як яструб на Прошку.

Блїдий, трясучи ся цїлим своїм вялим тїлом, замкнув Прошка очи і старав ся охоронити голову перед ударами.

В понурім мовчаню приглядали ся моряки тій противній сценї, коли Ігнатов роздразнений покорою своєї жертви ставав чим раз більше дикий.

— Лиши, досить, досить! — роздав ся нараз голос Шутикова з круга моряків. І той мягкий, просячий голос викликав і у прочих людскі чувства.

Многі з поміж моряків крикнули зараз за Шутиковом збентеженим голосом:

— Дай спокій, досить!

— Обшукай его насамперед, а тодї можеш его бити!

Ігнатов пустив Прошку і дрожачи з лютости, відступив на бік. Прошка чим скорше викрав ся з круга. Кілька хвиль всї мовчали.

— Такий драб.. ще випирає ся! — сказав засапаний Ігнатов. — Але пожди, дам я єму ще в порті, як не віддасть гроший! — грозив.

— А може то таки не він — сказав нараз Шутиков.

Та сама гадка здавало ся ворушилась і у инших, що стояли з поважними і хмарними лицями.

— Не він? Атже то вже не перший раз... Безуслівно він то зробив... Він же знаний як злодїй, бодай его...

Ігнатов і два другі моряки пійшли, аби перетрясти річи Прошки.

— Лакомий він на гроші, страшенно лакомий! — воркнув Лаврентич злістно за Ігнатовом і потряс головою... — а ти не кради і не роби встиду морякскому імени! — додав нагло зовсїм без звязи, та почав лаяти ся, сим разом видко лише длятого, аби позбути ся немилого сумнїву, що его пригнїтав.

— Отже ти, Єгоре, гадаєш, що то не Прошка? — спитав по короткім мовчаню. — А хтож би инший?

Шутиков не відповів нїчого. Лаврентич не питав таки більше, лиш ще скорше запихав з своєї люльки. Поволи розійшов ся цїлий кружок.

Кілька хвиль опісля стало звістно на покладї, що нї коло Прошки, нї в его річах гроший не найдено. — Певно десь заховав, злодїй! — говорили деякі і додавали, що тепер гірке буде его житє, бо Ігнатов не дарує єму тих гроший.

5.

Тепла підрівникова ніч легко опустила ся на океан.

Моряки спали на покладї — в каютах було душно — а один віддїл мав варту. В рівникових околицях варти спокійні і вартуючі моряки старають ся звичайно скорочувати нічні години розмовами і казками, які проганяють сон.

Сеї ночи від півночи до шестої години мав варту той віддїл, в котрім були Шутиков і Прошка. Шутиков розповів вже гурткови моряків, що розсїли ся коло передного машту, кілька казок і відійшов тепер, аби закурити. Викуривши люльку, обернув ся обережно ступаючи через сплячих до бічних бортів і побачив там в теплотї Прошку, що сам один опер ся о поруче і в півснї кивав головою. Він тихо кликнув до него:

— Чи то ти... Прошка?

— Я — стрепенув ся Прошка.

— Слухай, що я тобі хочу сказати — говорив Шутиков тихим, приязним голосом — то чей сам знаєш, що за чоловік той Ігнатов... Він в пристани убє тебе... без милосердя.

Прошка насторошив уши... Той тон був для него несподіванкою.

— Чого має бити, я его гроший не брав — відповів Прошка по короткім мовчаню.

— Імено, але він не вірить, а доки не буде мати своїх гроший, не дарує тобі. ...І богато инших хлопців не хоче вірити...

— Я ж кажу: я не брав! — повторив Прошка з рівною упертостию.

— І я вірю, брате, що ти не взяв... Чуєш, я вірю і менї то прикро, що тебе перше били і що Ігнатов грозив, що ще буде тебе бити... Знаєш що, Прошка, возьми ось від мене двацять франків і дай їх Ігнатови... Бог з ним! Нехай тїшить ся мамоною! А менї колись віддаш, не буду упоминати ся... І всьо буде знов в порядку... Але, слухай, не кажи нікому о тім! — додав Шутиков.

(Дальше буде).

почав викрикувати: „За відроджене Італії і єї духовеньства мусить кров поплисти, а я хочу вам дати добрий примір“. Тепер вже публика не плескала в долоні, але перепудила ся і почала зі страху кричати. В тій хвили побачила матір, що грозить єї дитяні і хотіла вирвати єї з рук божевільного чоловіка, але той вхопив револьвер і стрілив до неї. На щастє не поцілив, а матери удало ся вирвати з рук его дитину. Тоді божевільний в очах публики, котра перепуджена стояла на улици, стрілив 3 рази до себе і за третим разом відобрав собі житє.

Всячина
для науки і забави.

— **Близько полудневого бігуна.** Подана оногди в нашій часописи чутка, що анґлійскому офіцирови від маринарки, Шекльтонови удало ся доїхати до полудневого бігуна, показала ся неправдива, але він доїхав вже так близько до бігуна, як ніхто доси ані на півночи ані на полудни. Вже не богато бракує, а люди станугь на тій точці землі, де доси ще ніхто не бував і де, як собі жартом на півночи говорять, Ескімоси траном вісь землі мастять. Шекльтон не ставув ще на самім бігуні, але видів вже то місце, де знаходить ся тота точка, котру називаємо полудневим бігуном. Він доносить тепер що слідує:

Виправа дійшла до 88 степеня 25 мінут, отже до найдальшого на полудни положеного місця, до якого людем удало ся доси дійти. Тут вивішено хоругов „Униoн Джек“ (Union Jack), даровану анґлійскою королевою. Хоругов та єсть віддалена від бігуна лиш на 160 кільометрів (21 миль). Стверджено, що ґеоґрафічний полудневий бігун лежить на вижині, яка піднимає ся на 3500 м. понад уровень моря. Окремий відділ виправи означив то місце, де знаходить ся маґнетичний полудневий бігун. Дальше поміряно висоту многих гір а членив виправи лазили на вершок вульканічної гори Еребус, високий на 4.300 метрів. На цілеччині полудневого бігуна відкрито також поклади вугля.

Стілько доносить сам Шекльтон. Найдальшою доси знаною точкою в сторонах полудневого бігуна був 82 степень 17 мінут, до котрого то місця доїхав був дня 29 грудня 1902 р. Анґлієць Скот (Scott), котрий вибрав ся був до полудневого бігуна на корабли „Діскевері“ (Discovery — „Відкритє“). В сій виправі брав участь також і офіцир від маринарки, Шеклтон (Shackleton).

Слава виправи „Діскевері“ не давала Шекльтонови спокою і він постановив поїхати ще дальше на полудне. На сам Новий рік минувшого року вибрав ся він з Літльтон на Новій Зеляндиї в дорогу до полудневого бігуна на старім, але міцнім корабли, уживанім доси до ловленя китів. Ціла виправа складає ся з 28 людий, з котрих 12 творило „сухопутну армію“, котрій припала головна задача. Ґенеральний штаб утворили капітан Шекльтон, капітан Інґленд (England) і начальний інжинір Динльоп (Dunlop). За терен операцийний вибрав Шекльтон „Край короля Едварда VII.“, сподіваючись, що звідси буде міг найлекше відкрити нові землї. Підчас підбігунового літа постановили они закладати стациї запасові і висувати ся о скілько можна як найдальше а Шекльтон сподїрав ся посувути ся в той спосіб з „Краю короля Едварда VII.“ на яких 280 кільометрів дальше на полудне. Місце, на котрім они постановили були висісти з корабля на беріг, лежить на 77 степ. 30 мін. полудневої ширини, отже у віддалї кругло 1400 кільометрів від бігуна. В часі справдешної зими, коли годі посувати ся дальше, мали они робити всїлякі досьвіди і наукові студиї на місци, а скоро би настала весна, мали би они знов посувати ся дальше. Аж до самого бігуна мали їхати лиш трох людий і в тій цїли мали забрати з собою самоїзд і шість сибірских (манджурских) коників.

„Daily Mail“ одержала ще таку вість про виправу Шекльтона: Кратер вулькана Еребус має в промірі пів анґлійскої милї (пів чверти нашої) і єсть 800 стіп глубокий. З него бухає водна пара і ґази. Виправа посувала ся 400 миль анґлійских (100 наших) на полудне ледами і морем. З рога Рояль вийшла она 29 жовтня і посувала ся серед безнастанної небезпечности по мягкій покриві снїгу над пропастями. Малі манджурскі коники послїпли від снїгу. Кілька треба було застрілити. На послїдній стациї свого походу було вже так мало поживи, що треба було визначувати для кождого на день лиш по 20 унций. Студінь доходила до 27 степенів Фаренгайта і докучала так, що члени виправи, хоч на ніч ховали ся в міхи до спаня, ледви ще могли видержати. До того ще треба було бороти ся з безнастанними снїговицями. Наконець дня 26 грудня дійшли до 88 степеня 23 мінут полудневої ширини на вижині звиш 3000 метрів понад море високій.

Найважнїйша часть виправи тревала 126 днїв, підчас котрої треба було їхати саньми. По 1780 миль дороги доїхала виправа до 88 степеня і 23 мін. полудневої ширини, а 162 степенів всхідної довготи. В сїм місци показала ся цїлеччина, широчезна площа вкрита снїгом, а висока на 3500 метрів, а гір на ній нїгде не було видко. В часї повороту члени виправи натерпілись дуже від десентерий, якої набавили ся від того, що їли кіньске мясо, але впрочім вернули всї здорові.

— **Що може видержати чоловік** після щоденно уживаних висловів, видко із сего: Може собі голову сушити або й ломити; може впасти на голову або й зовсїм єї стратити; може мати отверту або й забиту голову; може собі вбити клин в голову, або в его голову може заїхати фіра сїна; може мати голову як макітру і може залити собі „палку“, але то все ще єму не пошкодить. Він може водити очима, може кинути оком або й обома, може їх собі видивити і виплакати; неодному може щось впасти в око або й в обоє, може очи вліпити або й встромити а мимо того всего они єму не вилїзуть. Дївчина може стріляти очима, а хоч і не застрілить нїкого, то таки може серце згубити, а хоч і згубить, то все буде жити. Чоловік може з'їсти власні зуби і сходити собі ноги; волосє може єму на голові дуба стати, він може пукнути (зі сьміху) і вискочити (із злости) зі шкіри; може онїміти, оглухнути, осліпнути, язик може єму кілком стати; він може наконець поставитись окунем, стануги цапки, встечи ся і сказити ся, але таки все то видержить і буде жити.

— **Безсумнївне покріплене.** На анґлійскім університеті в Оксфорді було давнїйше студентам строго заказано пити алькоголїчні напитки і держати їх у себе дома. Одного дня довідав ся ректор, що одному студентови прислали бочку вина і він казав зараз прикликати его до себе та спитав, чому він не зважає на постанови університету.

Студент відповів сьміло: Пане ректор, лїкар розпорядив менї пити вино на скріплене.

— Ну, а ви як гадаєте — спитав ректор — чи вино справдї скріпить ваші сили? Чи чуєте то вже бодай трохи по собі?

— А вжеж, що чую — відповів студент. — Коли менї прислали були бочку, то я не міг єї піднести обома руками, а тепер вже двигну і одною та можу в гору держати.

Телеграми.

Відень 27 марта. Приїхав тут турецкий мінїстер для справ заграничних Ріфаат.

Будапешт 27 марта. „Pest. Lloyd“ пише: Найпізнїйше в недїлю ожидають відповіди анґлійского кабінету на наше предложене що до змісту ноти, яку держави мають вручити в Білгородї. Коли до недїлї не прийде до порозуміня, то Австро Угорщина буде ждати на збірний крок в Білградї і на вислід, який він буде мати. Коли би в недїлю відповідь Анґлії показала, що не прийшло до порозуміня що до збірної ноти, то Австро-Угорщина без взгляду на дальші евентуальні переговори держав поробить кроки в Білградї, позаяк дальше проволїкане було би невідповідне.

София 27 марта. Мінїстер справ заграничних Папріков і мінїстер скарбу виїхали до Петербурга.

Петербург 27 марта. Праса обговорює згоду Росиї на протокол о анексиї Босни і Герцеґовини. „Нов. Время“ висказує глубокий біль з тої причини і порікає полїтику Ізвольского. Инші часописи висказують ся в спосіб дуже умірний о кроку Росиї і признають єго конечність. „Слово“ побоює ся, що через то вплив Росиї на Балканї буде на довгий час ослаблений. В кругах полїтичних умірність Ізвольского стрічаєсь з великим признанем.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 26 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·—	до	13 30
Жито	9·30	до	9·60
Овес	8·50	до	8 80
Ячмінь пашний	7·80	до	8·10
Ячмінь броварний	8·20	до	9·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11 50
Вика	9·—	до	9·50
Бобик	8·20	до	8·50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	28·—	до	34·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).